

Vßa rßi tßi mßt tòa án Tokyo, Thßm Phán Yujiro Nakatani mßi xß phi công Đßng Xuân Hßp cßa công ty Vietnam Airlines vß tßi đã “đóng vai trò quan trßng trong vißc phân phßi hàng đánh cßp” tß Nhßt Bßn chuyßn vß Vißt Nam. Nhß chúng ta đßc báo đã bißt, có nhßng phi công và tißp viên cßa công ty hàng không nhà nß c Cßng Hòa Xã hßi Chß nghĩa Vißt Nam bß bßt quß tang đem ra khßi nß c Nhßt nhßng món hàng ăn cßp tß các cßa hàng bách hóa. Hß còn khai nhßng ngß i ăn cßp thußc mßt tßp đoàn có tß chßc, trong đó có nhßng viên đang đßc cho đi du hßc ß Nhßt nhß tißn chính phß Nhßt do dân Nhßt đóng thuß. Dß lußn dân Nhßt thêm sôi nß i, sau vß các giám đßc mßt công ty Nhßt Bßn bß phßt sau khi khai đã hßi i lß hàng trißu mß kim cho Hußnh Ngßc Sĩ.

Tòa Tokyo cho ông Hßp hßng án treo, vì theo lßi thßm phán Nakatani, bß cáo chß đóng vai trò tùy thußc, đã nhßn lß nhß cßa cßp trên làm vißc đó. Cßp trên nào?

Trßc tiên phßi hßi các cßp trên cßa ông thành ß Vietnam Airlines! Phát ngôn viên cßa công ty là Trßnh Ngßc Thành tß chßi không bình lußn gì cß, ông Thành bßo: “Cái đó là phßi có cß sß,... phßi có bßng chßng!”

Bßng chßng nào? Đi tìm bßng chßng chßc không khó, nßu có ai dám đi tìm, nßu nhßng ngß i làm trong công ty dám khai báo đßy đß. Nhßng chính Vietnam Airlines cũng thêm mß mßt cußc đißu tra nß i bß đß tìm hißu. Vì hß coi vß chuyßn hàng ăn cßp trên máy bay cßa hß chß có vài cá nhân làm, không đáng đißu tra. Cũng nhß đßng Cßng Sßn coi vß này hay các vß Bùi Tißn Dũng, Hußnh Ngßc Sĩ chß là nhßng trßng hßp cá nhân lß tß, không phßi là vßn đß lßn trong đßng cßa hß! Mßy ông cßm đßu đßng cß tuyên bß “chßng tham nhßng” nhßng nßn tham nhßng cß tißp tßc bành trßng, vì hß không bao giß công nhßn đó là ung nhßt nßm trong rußt cßa đßng. Công nhßn đißu đó thì phßi chßu công khai mß xß cái ung nhßt đó ra. Nhß thß không khác gì tuyên bß gißi tán đßng cßng sßn!

Bßi vì ngay tß khi ra đßi, đßng Cßng Sßn sßng bßng sß che đßy, gißu đißm, chß hß dùng gßi là “bß o mßt.” Đßng viên không thß nào tißt lß nhßng bí mßt cßa đßng cho ngß i ngoài bißt. Tßt cß nhßng vß ăn bßn phßi đßc cß che đßy, đß “bß o mßt.” Đßng Cßng Sßn tß đßu đã sßng trong mßt nß i bí mßt.

Mßt thí dß : Đß ai bißt đßng Cßng Sßn lßy tißn ß đâu mà chi tiêu? Trß sß đßng ß mßi tßnh, mßi thành phß, mßi huyßn, xã, vßn vßn, đßu tßo lßn ngßnh ngang oai phong át cß tòa nhà hành

chánh đả phạm pháp. Tiền đâu ra mà xây dựng nhà vậy? Nhà bạn cán sự đảng lý gì tiền đâu mà hoạt động? Tiền do các đảng viên đóng góp hàng tháng hay hàng năm? Hay là đảng lãnh tiền tiền trong công, do làm công việc “lãnh đạo nhà nước và xã hội” như ghi trong điều 4 hiến pháp? Tiền “trả công” đó do thế hệ đảng nào quy định? Ai ký hợp đồng thuê mướn đảng Cộng Sản làm việc đó? Dùng tiền công quỹ của toàn dân, thì tiền đó nằm trong nhà của đảng, của ai, có ai biết không?

Tất cả nằm trong niềm bí mật bao phủ các hoạt động của đảng Cộng Sản, chỉ có tình trạng bí mật của các đảng cộng sản, mafia, mối so sánh đó thôi. Tiền là một chuyện nhỏ. Vấn đề lớn là các chính sách của đảng Cộng Sản, có ảnh hưởng gì tới toàn thể dân trong một nước. Họ bàn luận gì, nghiên cứu như thế nào khi đưa ra các chính sách đó? Đó cũng là những điều bí mật chỉ một vài lãnh đạo cao cấp biết với nhau. Nhưng gần đây là với các công ty Trung Quốc và nước khác khai thác mỏ bô xít ở Tây Nguyên. Các ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng nói đó là “đảng lý lẽ của đảng.” Ai quy định như thế này? Họ quy định như thế nào? Có bao nhiêu tiền nói phần đời, từ các nhà khoa học, các nhà văn, các mặt ông Tấn Dũng Vũ Hữu nghị danh đã lên tiền. Họ nêu lên những tác hại vĩnh viễn trên tài nguyên đất nước, trên môi trường sống của cộng đồng cao nguyên và đảng bộ miền Trung, trên thế giới lại kinh tế của cộng đồng. Đó là chỉ có một vài “cổng rón vào nhà” họ quản không thế nào lường được. Những đoàn công nhân Trung Quốc đang “Xây dựng Trường Sơn đào bô xít” để bòn rút số trời xuống đảng bộ kéo theo những nhóm xôn xao tàn phá bao thanh niên Việt Nam từng nghe lời đảng Cộng Sản dõ dạc đi “chống Mỹ cứu nước.” Những oan hồn đó sẽ thế hệ họ đã hy sinh cho ai họ đang? Cho người Việt hay người Trung Hoa?

Những người nằm quy định đưa ra một “chế độ quản lý” như thế, họ có nêu ra những lý do nào để quy định như bán tài nguyên của nước Việt Nam hay không? Trách nhiệm luận phê phán, chỉ bao giờ thấy họ trình bày ý kiến để thế biết họ, từ bên ngoài quy định của họ. Vì kiểu người, kinh nghiệm, hay vì sao? Không những thế, họ còn ra lệnh các báo, các đài, và các mạng lưới không được nói gì với với Trung Quốc khai thác bô xít nữa. Họ muốn bắt mọi người báo chí, tức là cũng bắt tại của toàn dân, để phó mặc đảng Cộng Sản muốn làm gì thì làm, muốn bán gì thì bán. Cho nên người đảng ngoài quan sát cũng phải thấy là đảng Cộng Sản gì không dám tranh luận với giới chuyên viên và trí thức Việt Nam; chỉ vì họ biết trước họ sẽ thua, sẽ đuối lý. Và phải kể luận về những quy định khai thác bô xít này là một vài những bán chế quy định mờ ám.

Những mờ ám là bên chế của đảng Cộng Sản. Những người ví đảng Cộng Sản ở Việt Nam như một băng đảng Mafia. Nói như vậy chỉ của thôi. Mafia chỉ là một băng đảng tội ác sống bên ngoài pháp luật. Mafia có khả năng tổ chức buôn lậu, chỉ của bòn rút, ăn cướp, cướp của xong là phải chạy. Đảng Mafia, ngay ở đảo Sicily bên Ý là nơi xuất phát của họ, cũng không bao giờ có thể đóng luôn cả vai chế sát bắt tội phạm để có quy định số đảng vũ lực hợp pháp; đảng thế giới đóng vai quan tòa để số đảng luôn họ thế luật pháp tổ chức vào mình. Đảng Cộng Sản mà như họ đảng Mafia rất nhiều. Từ thời Hồ Chí Minh, ông đã nói “Đảng ta là một đảng cộng sản quy định.” Nghĩa là “đảng ta”

nhằm trong tay cả quân đội, công an, tòa án, luật pháp, báo chí, văn nghệ, ngân hàng, cửa hàng, vân vân, với quy định hành tẩu tẩu.

Nhưng có một điều khi nhìn các đảng cộng sản và Mafia giết nhau, đó là Quy Luật “Omerta,” có thể dịch là “bảo mật.” Luật này có nghĩa là đảng viên phải giữ bí mật nội bộ, không bao giờ được tiết lộ chuyện trong đảng cho người ngoài biết. Các đảng viên Mafia khi bắt đầu cũng không bao giờ được nói nội bộ và những chuyện riêng tư trong đảng, dù ai nói là từ kết án tội hình. Điều luật này, theo ngôn ngữ cửa đảng Cộng Sản Việt Nam, còn gọi là “đoàn kết nội bộ.”

Hồ Chí Minh đã viết rằng “Đoàn kết là một truyền thống quý báu của đảng... Cần phải giữ gìn sự đoàn kết nhất trí của đảng như giữ gìn con mắt trong mắt mình.” (Hồ nhắc lại từ Truyền Thống Stalin.) Các đảng viên Mafia cũng giữ con mắt trong mắt họ nên thận trọng. Vì muốn giữ đoàn kết thì phải tránh không vạch ra những sai lầm của nhau, phải bao che cho nhau, không thể nào sáng minh bạch công khai được.

Khi hiểu nguyên lý “Đoàn kết nội bộ,” hay Omerta thì chúng ta hiểu tại sao sau những cuộc Trung ương Đảng không nói cho ai biết là họ đã bàn bạc những chuyện gì, kết quả những ai, cãi nhau như thế nào. Gần đây một tài liệu của ông Nguyễn Trí Chung được truyền trên mạng Internet kể chuyện hai cánh Đảng Mao và Võ Văn Kiệt liên kết đánh bại Lê Khả Phiêu ra sao, dân Việt mới biết các lãnh tụ đảng tranh giành quyền lực như bên như thế nào. Trước Nguyễn Trí Chung, đã có những bài ký khác, phá vỡ nhieu mù nh trong bức màn bí mật che phủ đảng. Những những người bắt đầu ra ngoài nội bộ luật omerta, càng lúc nói lên những sự thật, còn những người còn dè dặt chia chác quyền lợi với nhau thì vẫn “Đoàn kết nội bộ,” như Hồ Chí Minh đã dạy.

Đảng Cộng Sản thường tự hãnh diện với quy tắc nghiêm túc, nhưng vì thế không ai chịu trách nhiệm với bất cứ hành động nào cả. Khi phê phán, tất cả được gọi là “trách nhiệm của chúng ta.” Nhà soạn kịch quá cố Lưu Quang Vũ đã viết về “Tôi và Chúng ta” để vạch ra căn bản vô trách nhiệm đó. Khi nói “chúng ta đã phạm các lỗi lầm” thì không cá nhân nào có lỗi cả. Ngày xưa “chúng ta” tất cả đều theo lệnh của vua Trung Quốc làm chết oan bao nhiêu con người, chúng ta đổ cho trời con trời đất vì tội nhân họ phí cao qua, chúng ta đã ăn cướp may mắn từ Mỏ kim cương công ty Dầu Nam Định, trong khi đó “chúng ta” cướp đoạt của dân cho người ngoại quốc lập sân golf, vân vân. Bây giờ ông Nguyễn Tấn Dũng tuyên bố quy tắc nghiêm túc cho Trung Quốc khai thác bô xít Tây Nguyên là một đường lối khôn ngoan của Đảng. Chẳng phải phải của người cộng sản đâu chính phủ, cũng không phải của những người cộng sản đâu Bộ Chính Trị. Mai này, khi đoàn quân Trung Quốc “Xâm lược Trùng Khánh Sơn đảo bô xít” thành công rồi kéo nhau về, ai sẽ chịu trách nhiệm về những tàn骸 trên quê hương Việt Nam?

Càng bí mật càng dễ phạm tội ác

Tác Giả: Ngô Nhân Dụng

Thứ Tư, 13 Tháng 5 Năm 2009 14:32

Một bài học cho các dân tộc là chớ khi nào nhúng tay vào công việc quy định cho trách nhiệm trước dân chúng thì mới biết được là họ sợ lo làm nhúng tay vì ích lợi chung. Hiện nay các lãnh đạo cộng sản ở nước ta chỉ chịu trách nhiệm với nhau, trong một nhóm là Bộ Chính Trị và Trung ương Đảng. Khi nhúng tay vào trong nhóm này thì họ thu được lợi ích với nhau để chia chác quyền lợi thì họ sợ tiếp tục “đoàn kết nội bộ” để báo thù lẫn nhau. Chớ khi nào người dân được dùng lá phiếu quy định cho ai là người cai trị họ, sau mấy năm không hài lòng thì bãi chức, lúc đó người công nhân mới biết họ chịu trách nhiệm với dân. Họ sợ không có quyền gì bí mật, xử lý nội bộ với nhau nữa. Càng bí mật càng dễ phạm tội ác. Khi có thể do dân chọn thì nhúng tay nên trong guồng máy chính quyền mới giảm bớt được, chuyển nhượng như thể chế ăn cắp. Nhật Bản đã đem hàng vạn bán ở Việt Nam, cho dân chuyển nhượng như bán ruộng, bán biển cho người ngoại quốc khai thác. Nếu dân Việt Nam không được sống tự do dân chủ thì nhúng tay nên đó không bao giờ giảm bớt!